

maatte erkjende fortjente at komme med i Betragtning. — Naar jeg før yttrede, at det ærede Medlem selv havde Tjelen af, at der i denne Sag var Noget, der fortjente at komme med i Betragtning, men ikke endnu var kommet med, saa sigtede jeg herved ikke alene til hans Yttringer idag; jeg huffer meget godt tillige det ærede Medlems Udtalelse ved Sagens 1ste Behandling; men, naar det ærede Medlem iøvrigt mener, at han idag staaer paa samme Standpunkt som ved Sagens 1ste Behandling, skal jeg dog tillade mig overhovedet at gjøre ham opmærksom paa, at han deri feiler ikke saa lidt. Ved Sagens 1ste Behandling erklærede det ærede Medlem vel, hvad han ogsaa har sagt idag, at for ham havde Ordningen af Forholdet ved den saakaldte Nazareth-Menighed megen Betydning, men han spjede ved 1ste Behandling til, at det var hans inderligste Ønske, at man havde holdt sig til dette Forhold alene i en passende Form; han var dengang, efter hans egne Ord, meget tilbøjelig til at følge det høierverdige Medlem for Solland-Falsters Stift i hans Betragtning af Sagen, og han udtalte i Forbindelse dermed, hvad han haabede, at der skulde kunne komme ud af Sagens Behandling. Han haabede, at man skulde faae en Forandring, som han kaldte det, ved Folketjerkens Døre; „Folketjirken har Døre — sagde han — som kun ere aabne udadtil; Folk kunne med Lethed træde ud af Folketjirken, men jeg vilde ønske, at Folketjirken tillige kunde faae Døre, der maatte kunne aabnes indadtil, saa at de udenfor staaende Samfund kunde komme ind i den“. Nu har jeg virkelig med min bedste Villie i det ærede Medlems Vndringsforslag søgt at finde Noget, der sigtede dertil, men jeg har ikke kunnet finde det Mindste af den Art; derimod har jeg netop fundet Forslag til nærmere Bestemmelser om, hvorledes Frimenighederne i Folketjirken, hvis deres Oprettelse tilstedes, maatte blive at udelukke fra Folketjirken, naar de ikke ville holde sig de Forskrifter efterrettelige, der gives for deres Oprettelse og Tilværelse. Der er saaledes i det ærede Medlems Forslag kun Tale om at komme ud, men ikke om at komme ind. Dette skal jeg imidlertid ikke i og for sig brede ham; men jeg maatte dog gjøre op-

mærksom paa, at det ærede Medlem ikke havde Ret til at sige, at hans Standpunkt var det samme som ved første Behandling. — Naar det ærede Medlem fremhævede det særlige Forhold med den saakaldte Nazarethmenighed, da tvivler jeg ikke om, at mange Andre her i Salen see dette Forhold paa samme Maade som det ærede Medlem. Det gjælder ogsaa om mig, at jeg deler Ønsket om, at den Sag maa kunne finde en tilfredsstillende Afgjørelse, men, vel at mærke, ikkun efter dette enkelte Forholds ganske eieendommelige Bestaaenhed, og ikke saaledes, at man for dets Skyld skrider til almindelige Lovforanstaltninger, som ikke ville have nogen tilstrækkelig Gjæmme uden for det reent specielle Tilfælde. Det, der forsaavidt behøves, er jo kun en speciel Ordning, enten ad administrativ eller ad legislativ Veje, thi det kan jo ogsaa skee ved en speciel Lov. Men dette er jo noget ganske Andet end det, hvorom Spørgsmaalet i Diebliffet er, og jeg seer ikke, at Maalet naaes silbigere, fordi dette almindelige Lovforslag, som vi her ene kunne bestæftige os med, først efterat have været brøftet andetsteds og efterat være blevet forsynet med Bidrag fra Folketjerkens Side, atter vender tilbage hertil. Men, selv om saa var, ja, saa var det da heller ikke saa forfærdeligt, om ogsaa hiin specielle Sag kom til at vente lidt, og det er navnlig slet ikke rigtigt af det ærede Medlem at sige, at, hvis nærværende Sag udsættes paa den Maade, som Udvalgets Fleertal foreslaaer, saa udsættes derved Afgjørelsen af Nazarethmenighedens Forhold i en uberegnelig Tid. Det gjør den i Virkeligheden slet ikke, thi for det Første kunde jo den specielle Sag, selv om den almindelige Sag faaer det Udfald, som Udvalgets Fleertal tilraaeder, meget gjerne finde sin Afgjørelse uden at vente efter den almindelige, men, selv om den skulde komme til at vente paa Afgjørelsen af den almindelige Sag, vilde man dog ikke kunne kalde den Tid, hvori der saaledes skulde ventes, for en uberegnelig Tid eller en uberegnelig Uendelighed — jeg troer næsten, at det var dette Udtryk, som det ærede Medlem i sin Sver brugte —, det stiller sig jo meget mere saaledes, at Sagen vil kunne ligge for inden ikke mange Maanedes med det Apparat, der